

Psykologtidningen debatt

Var är argumenten?

Ann-Kristin Sandberg kritiserar vår debattartikel "oroande tendenser inom BUP", men bemöter inte artikeln med argument utan bara med indignation och ett löfte om att skicka den till socialstyrelsens tillsynsenhet.

Ann-Kristin Sandberg kallar våra åsikter för "illasinnad konspiration" och "eländesbeskrivning". Menar hon att man inte får ha en annan åsikt än den etablerade inom detta område? Sedan när blev det otillåtet i vårt land att diskutera och debattera komplicerade frågor i sjukvården? Det är nämligen det vi har gjort i vår artikel.

Ann-Kristin Sandberg anser att vi "bortser från nationella riktlinjer, kunskapsdokument och direktiv". Det vi gör är att framföra andra vetenskapliga perspektiv än det som i dag dominerar inom BUP. Det är inga extrema åsikter vi lägger fram. Vi refererar till väl dokumenterad forskning och teoriutveckling i ett relationellt perspektiv med ständig växelverkan mellan individ och miljö. Vi har ett samhällsperspektiv när vi diskuterar belastningsfaktorer för psykisk ohälsa och ett maktperspektiv när vi försöker förstå hur en ordning etableras. Vi hämtar våra konkreta erfarenheter från mångåriga möten med barn och familjer inom BUP.

ATT DISKUTERA OCH KRITISKT analysera hör till ett vetenskapligt förhållningssätt. Sandbergs hållning för tanken till dogmatik och åsiktsförtryck. Det är en hållning som inger oro och obehag och i värsta fall hindrar ett öppet samtal. Vi hoppas att andra inte låter sig skrämmas utan i stället ger sig in i debatten.

Det är bra att Sandberg poängterar att barn med funktionshinder har sammansatta behov som gör att man behöver mer än enbart mediciner. Det är också vår uppfattning, vilket vi har beskrivit i artikeln. Vidare säger hon att det behövs brett sammansatta team för att utföra utredningar. Visst, vi samtycker, men problemet är att teamen, trots sin breda yrkessammansättning, bara representerar ett perspektiv. Det medför att alla "letar efter samma sak" och alternativa förklaringsmodeller till ett barns symtom får ingen plats. Vi menar inte att det alltid går till på detta vis, men vi pekar på en *tendens* inom BUP i den riktningen.

Vi anser också att insatser ska baseras på forskning, klinisk erfarenhet och evidens. Vår kritik gäller att evidensbegreppet alltför okritiskt och onyanserat har anammats inom BUP. En ingrediens i vår artikel var just att diskutera evidensbegreppet och dess relevans. Det vore intressant att höra argument från Sandberg i stället för misstänkliggörande och hot.

BO GUNNARSSON
Socionom, psykoterapeut

ANDERS WESSLUND
Psykolog, psykoterapeut

Publicerad 2010-01-12